ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

IULIE - SEPTEMBRIE 2015

ROMANIA FOR CHRIST

Buletin de informare, misiune şi suport pastoral

P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523

Răsplata

Fragment tradus de Pavel Ploscariu din mesajul lui Oswald Chambers către studenţii de la Colegiul Biblic din Londra, pe care l-a fondat în 1911.

„Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia pe care o vestesc şi să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelia. Căci măcar că sunt slobod faţă de toţi, m-am făcut robul tuturor ca să câştig pe cei mai mulţi” (I Corinteni 9:18-19).

Cei aleşti de Dumnezeu în lucrare renunţă la câştigul lucrurilor trecătoare, ca să-şi împlinească lucrarea primită de la Dumnezeu. Dumnezeu Îşi îngroapă oamenii Lui în mijlocul unor lucruri fără valoare, chiar de batjocură. Nu li se ridică monumente, ba chiar sunt ignoraţi, şi lucrul acesta nu pentru că ei n-ar fi vrednici, ci pentru că ei sunt în locul în care nu pot fi văzuţi. Cine l-a putut vedea pe apostolul Pavel în Corint? Pavel a devenit un gigant abia după ce a plecat de acolo. Toţi oamenii lui Dumnezeu sunt oameni simpli, obişnuiţi, dar făcuţi neobişnuiţi, extraordinari prin conţinutul mesajului şi prin harul puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu îi pune pe lucrătorii Lui acolo unde L-a pus şi pe Fiul Său. Aceasta este vremea pe care o trăim, epoca de umilire a sfinţilor.

Purtarea cuiva arată esenţa caracterului. Cu întreaga sa energie apostolul Pavel a fost atent la lucrarea pe care Domnul Isus a venit s-o înfăptuiască, şi niciodată n-a pierdut din vedere acest lucru. *„Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos şi pe El răstignit!”* (I Cor. 2:2).

„M-am făcut robul tuturor ca să câştig pe cei mai mulţi”. Lucrătorul care nu este ales de Dumnezeu spune, „Eu sunt totul pentru toţi oamenii, şi nimic în particular pentru nimeni.” Dar pecetea lucrătorului apucat de Mâna lui Dumnezeu este lucrarea cu răbdare; încet dar sigur, unul câştigat aici, altul acolo, şi înaintarea e făcută după cum îngăduie Dumnezeu.

Lucrătorul ales de Dumnezeu trebuie să vrea ce vrea Dumnezeu, chiar cu preţul agoniei personale, dar cel care a ales el să lucreze pentru Dumnezeu crede ce-i place, şi manipulează Biblia pentru interesul lui.

Când te cheamă Dumnezeu în şcoala Lui, El te rupe, te îndoaie, te modelează, cum Îi place, fiindcă vrea ca la urmă să poată spune: „Iată omul pe care l-am ales pentru lucrarea Mea.” Niciodată să nu alegi tu să fi un lucrător, dar odată ce Dumnezeu îţi atribuie chemarea, vai de tine dacă te întorci spre dreapta sau spre stânga. Când te cheamă Dumnezeu în lucrarea Sa, El face cu tine ce niciodată n-a făcut înainte. El face cu tine ce nu face cu alţii. Lasă-l să-Şi îndeplinească planul, să facă cu tine ce vrea El.

Coperta: Tinerii din Tg. Jiu în tabără; Adunarea Bisericii Baptiste din Tg. Jiu.

Acordul între vorbire şi trăire!

„Dacă zicem că avem părtăşie cu El...” (I Ioan 1:6) *„Dacă zicem că n-avem păcat...”* (I Ioan 1:8) *„Dacă zicem că n-am păcătuit...”* (I Ioan 1:10). Apostolul Ioan scrie aceste cuvinte şi pentru credincioşi şi pentru necredincioşi. Mă izbeşte faptul că în cinci versete consecutive de trei ori repetă cuvintele: *„Dacă zicem...”* *Vrea* să ne atragă atenţia.

„Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul” v.6. De multe ori mărturia vieţuirii e contrară vorbelor. Aceasta se întâmplă chiar în poporul Domnului. Vorbele spun una, iar faptele spun alta, contrazic vorbele. În Vechiul Testament, Israel spunea că e poporul ales al Domnului, dar ei alergau şi se închinau lui Baal. În perioada Noului Testament, unii spuneau că sunt mântuiţi, dar vieţuirea îi arăta că umblă în întuneric. Cretanii se lăudau că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiau (Tit 1:16). Unii spun că sunt creştini, dar trăiesc ca păgânii. Nu trebuie să fie aşa. Cine umblă în întuneric şi de la buze spune că are părtăşie cu Dumnezeu, minte. Deci, îngrămădeşte alt păcat la păcatele celelalte. Dar oare nu ştie Domnul purtarea noastră? Suntem chemaţi să trăim în adevăr. Numai aşa avem părtăşie cu Domnul şi unii cu alţii.

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi” (v.8). Aceasta e cea mai groaznică înşelăciune. E o înşelare de sine. O, ce mulţi fac lucrul acesta! Mai ales copiii pocăiţilor zic că ei n-au păcat fiindcă manifestările păcatului nu sunt aşa puternice la ei. Dar păcatul e în însăşi firea lor. Trebuie să avem cuvenita smerenie şi să recunoaştem vinovăţia noastră şi că niciodată n-am meritat dragostea lui Dumnezeu. Şi în lumina Lui, cu cât ne apropiem mai mult de El, dragostea noastră faţă de El va fi mai caldă, va fi din tot sufletul. Vom cânta atunci: „Sunt un păcătos, dar salvat!” „Măreţul har m-a mântuit pe mine din păcat”.

„Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos şi Cuvântul Lui nu este în noi” (v.11). Cuvântul sfânt spune că „toţi au păcătuit”. Dar o mulţime din cei păcătoşi nu se recunosc ca păcătoşi, şi de aceea nici nu-şi caută mântuirea sufletului. Ei nu-şi dau seama că şi înjurăturile, minciunile, vorbirea de rău, mâniile, neînţelegerile, certurile, ura, beţia, prefăcătoria, viclenia, vrăjitoria, răutatea, lăcomia de avere, avorturile, divorţurile, şi orice neascultare, în faţa lui Dumnezeu sunt păcate care duc sufletul la pierzare. Dacă spun că n-am păcătuit, însemnează că Îl fac mincinos pe Dumnezeu şi dovedesc că nu am Cuvântul în inima mea. În ziua mare a judecăţii nu cuvintele mele au valoare ci Cuvântul Lui. Să trăim în lumină, să umblăm în Lumină! În fiecare zi să ne punem vieţuirea de acord cu Cuvântul Lui.

Pitt Popovici

GATA DE SLUJBĂ

Neemia 4:1-14 & 7: 16

Când Dumnezeu lucrează nimeni şi nimic nu poate să stea împotriva planurilor Sale. El a lucrat în vremurile vechi şi vrea să lucreze cu aceeaşi putere şi astăzi prin cei care înţeleg voia Lui şi vor să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrarea extraordinară pe care Dumnezeu a săvârşit-o prin Neemia şi prin cei din vremea lui stă mărturie pentru noi ca o lucrare exraordinară de trezire a unei rămăşiţe de oameni scăpaţi din robie.

Dumnezeu le-a trezit duhul ca să-şi vadă starea, să strige la El după ajutor şi să fie gata să lucreze şi să lupte pentru onoarea Domnului şi pentru binele fiilor şi ficelor lor. Aşa cum se întâmplă de regulă când poporul Domnului se trezeşte, caută faţa Domnului şi doreşte să umble în voia lui Dumnezeu, lucrul acesta este văzut de cei de afară care în cazul acesta au trebuit să recunoască pe Dumnezeul lui Israel, tăria braţului Său puterea voiei Sale căreia nu poate nimeni să I se împotrivească şi să aibă câştig de cauză.

1. Greutăţile întâmpinate în lucrare

Aici avem de-a face cu o lucrare inspirată de Dumnezeu pe care El a voit să o ducă la îndeplinire, şi ne fascinează felul de lucru al lui

Dumnezeu:

Caut un om: Întotdeauna o lucrare după voia lui Dumnezeu îincepe cu un om: Întotdeauna începutul lucrării e foarte important şi atunci când este un început după voia lui Dumnezeu, direcţia dată în lucrare este esenţială pentru felul în care această lucrare va continua. Dumnezeu a trezit duhul lui Neemia care postește şi se roagă, iar Dumnezeu îi descoperă fiecare pas pe care trebuie să-l facă. E minunat să vedem că acesta este felul de lucru al lui Dumnezeu, care ne descoperă şi azi doar un pas deodată. Trezirea de la Ierusalim începe cu un om care s-a pus la dispoziţia lui Dumnezeu şi care este un catalizator pentru rămăşiţa scăpată din robie. Cuvântul ne spune că la îndemnul lui Neemia, toţi s-au întărit în hotărârea de a zidi.

Greutățile sunt semnele care arată că suntem pe drumul cel bun: O lucrare după voia lui Dumnezeu nu se face fără greutăţi. N-a trebuit să treacă foarte multă vreme ca Neemia şi tovarăşii lui de lucru să aşeze un principiu care e valabil şi azi şi anume, că lucrarea lui Dumnezeu se face cu vase curate:

- Nu pot fi folosite în lucrare lui Dumnezeu vase străine, Tobia, Sambalat şi Ghersom.
- Nu pot fi folosite vase murdare (Noadia proorociţa şi Semaia: Neemia 6:10-14)

Aceştia au căutat să zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu în multe feluri şi în multe ocazii. Opozitia din partea lumii este semnul clar că lucrarea este pe drumul bun şi faptul acesta e un îndemn deosebit pentru cei ce cunosc amănuntul acesta ca să fie şi mai hotărâţi şi persistenţi în lucrarea lui Dumnezeu. Neemia şi tovarăşii lui nu s-au descurajat de împotrivirile celor împotrivitori ci au fost parcă şi mai doritori să urgenteze lucrările de zidire atunci când au văzut impotrivirile vrăjmaşe.

O lucrare după voia lui Dumnezeu își are particularitățile ei: Cuvântul ne spune că lucrarea de aici mergea greoi întrucât, „dărâmăturile erau multe...” (v 10). Intrucât iniţiatorul lucrării este Dumnezeu, chiar greutăţile acestea particulare fiecărei lucrări în parte pot să fie identificate şi biruite pentru că cel ce dă putere pentru fiecare slujbă este Dumnezeu. Când Dumnezeu trezeşte pe poporul Său punerea în ordine a lucrurilor începe din dreptul casei fiecăruia şi fiecare primeşte această înţelegere.

2. Lucrări esențiale în lucrarea de trezire spirituală

Pentru Neemia şi tovarăşii lui de lucru şi de luptă au fost foarte importante câteva lucruri în această lucrare:

a) „Ne-am rugat Domnului”.: Neemia s-a rugat şi a postit (Neemia 1:4), poporul s-a rugat şi a strigat către Dumnezeu întrucât vrăjmaşul se frământa din toate puterile şi plănuia tot felul de rele împotriva celor ce lucrau. Lucrurile acestea au rămas neschimbate şi vrăjmaşul sufletelor noastre se frământă şi dă târcoale. Singurul mijloc prin care îl putem birui este prin rugăciune şi post, împotrivindu-ne lui tari în credinţă.

b) „Poporul lucra cu tragere de inimă”. Hărnicia în lucrarea lui Dumnezeu este unul din lucrurile cheie care nu poate să treacă neobservat. Ei aveau un scop sfânt, o misiune sfântă şi o determinare pe care numai Dumnezeu a pus-o în inimile lor. Niciunul dintre ei nu vroia să vadă dărâmături în dreptul casei lui. Niciunul din ei nu vroia să ştie că a mai rămas vreo piatră sub praf şi moloz, şi în ciuda lipsurilor de multe feluri lucrau din greu în lucrarea lui Dumnezeu.

c) „Am pus o straja ”. Poporul lui Dumnezeu lucrează dar şi veghează. Straja pe care ei au aşezat-o era o strajă permanentă, zi şi noapte straja aceasta veghea ca vrăjmaşul să nu intre şi să facă vreo pagubă.

3. Dumnezeu lucrează și astăzi

Suntem chemaţi să învăţăm de la ei şi să vedem că atunci când Dumnezeu vrea să facă o lucrare, El face să se întâmple câteva lucruri:

• Dumnezeu ridică oameni care să înţeleagă vremurile şi să fie gata să asculte de El.

• Sensibilizează vasele pe care vrea să le folosească şi le echipează pentru slujbă: Neemia a primit înţelegerea realităţii de la Ierusalim şi dorinţa să se implice în mod direct în această lucrare. Doamne, Te rugăm să ne deschizi ochii să vedem ceea ce vrei Tu să vedem, şi echipează-ne pentru lucrarea pe care Tu vrei să o înfăptuieşti prin noi.

• Dumnezeu pune pe inima lucrătorilor Lui, dorinţa de rugăciune şi post: Neemia a plâns, s-a jelit, a postit, s-a rugat şi a folosit uşile deschise de Dumnezeu. Doamne, aprinde-ne pentru Tine şi pune în noi dorinţa să fim luptători în rugăciune şi în post pentru ca lucrarea Ta să se facă cu

putere de sus şi cu rezultate care să Te proslăvească pe Tine.

• Dumnezeu dăruieşte unitate de acţiune: Noi toţi avem câteva lucruri în comun care ne motivează să ne sprijinim unii pe alţii în lucrare şi în rugăciune şi să sprijinim lucrarea lui Dumnezeu oriunde se află ea. Avem un vrăjmaş care trebuie biruit în fiecare clipă, de aceea suntem chemaţi să veghem. Avem aceleaşi împotriviri din partea lumii, de aceea suntem toţi chemaţi să nu iubim lucrurile din lume căci aceasta înseamnă vrăjmăşie faţă de Dumnezeu.

Noi toţi avem aceeaşi chemare şi răspundere înaintea lui Dumnezeu, pentru fraţii noştri şi pentru fiii şi ficele noastre. Noi toţi am primit porunca să ducem Evanghelia la orice făptură, şi misiunea aceasta pe care am primit-o, Domnul aşteaptă să o ducem la bun sfârşit aşa cum generaţiile trecute au adus Evanghelia până la noi. Noi toţi aşteptăm pe Domnul Isus să vină şi vrem să fim gata atât noi cât şi cei de lângă noi să-L întâmpinăm cu bucurie atunci când va veni.

Doamne, deschide-ne ochii să vedem şi dă-ne putere să înţelegem voia Ta cu privire la noi şi la lucrarea în care vrei să ne foloseşti. Doamne, arată-ne încă odată că în această deosebită lucrare pe care ai pus-o pe umerii noştri e timpul să ne reluăm locul nostru de veghe prin post şi rugăciune.

Este aceasta oare dorinţa noastră acum când suntem în preajma celui mai extraordinar eveniment care îşi aşteaptă împlinirea? Dacă răspunsul nostru este, „Da!” e timpul să-L rugăm pe El să ne arate locul unde Domnul ne poate folosi în marea Lui lucrare, în ridicarea celor care au nevoie de ridicare, în îmbărbătarea celor ce au nevoie de îmbărbătare şi în ducerea Evangheliei în locurile unde Cuvântul pătrunde greu. E timpul să avem în vedere mai mult ca oricând pe cei din neamul nostru, din România şi nu numai, şi să-L rugăm pe El să pună pe inima fiecăruia din noi, locurile ne-evanghelizate din ţară şi oamenii aceia care stau departe de EL.

Doamne, pune în inima noastră acelaş foc sfânt pe care L-ai pus pe inima lui Neemia, şi arată-ne cum să ne cheltuim anii cu rost în slujba Ta, în aşteptarea venirii Tale. Amin

Costel Cristea, NY

VEŞTI DE PE OGORUL EVANGHELIEI

Din ţarina Olteniei

Dragii noştri,

Vă dorim mult har şi binecuvantări sfinte de la Domnul şi Mântuitorul nostru!

Săptămâna trecută am avut o tabără cu opt studenţi la Curtişoara (cei 8 studenti sunt copii ai unor misionari din Senegal, Sri Lanka, Pakistan, Kenia şi Germania, fiindcă în urmă cu câţiva ani am fost într-o misiune scurtă în Pakistan, cu o clinică medicală). Ei au lucrat cu copiii şi adolescenţii de la Curtişoara şi din Târgu Jiu. Am avut, de asemenea şi incursiuni prin sate pentru a cânta pe stradă şi a putea vorbi direct cu locuitoorii satului. Am făcut lucrul acesta la Cărpiniş şi Curtişoara. Sâmbăta am avut o

excursie împreună cu tinerii din Târgu Jiu pe munte, la care am dorit să participe şi tineri din Cărpiniş, însă nu au răspuns favorabil. Vicu va avea mult de lucru acolo. Rugaţi-vă pentru noi să reuşim în această lucrare!

Am vorbit la biserica noastră din Târgu Jiu şi am convenit să facem o tabără la Cărpiniş cu copiii din biserica din Tg-Jiu în luna August. Sperăm astfel să îi putem strânge pe copiii din Carpiniş la biserică şi să reluăm programele de studiu cu tinerii. Tabăra din August nu este încă sigură; va trebui să punem la punct unele detalii şi să vedem răspunsul părinţilor, dar sperăm să o putem face astfel încât să fie un beneficiu dublu: pentru copii şi pentru biserica din Cărpiniş.

Înca o dată, vă mulţumim pentru tot ceea ce faceţi pentru misiunea de aici! Domnul să vă răsplătească tot efortul!

Cu dragoste în Hristos,
Gabi şi Marian Popescu (Tg-Jiu).

În misiune cu tinerii

Un trai frumos

Am citit un articol scris de o neurologistă, Orly Avitzur. Ea scrie despre descoperirile lui Oliver Sacks, un alt neurologist foarte cunoscut. Titlul articolului m-a făcut curioasă. „Creierul tău: foloseşte-l sau îl pierzi". Respectivul spune că şi-a cheltuit 40 de ani din viaţă studiind creierul uman încercând să înţeleagă misterele minţii şi adunând în mod cronologic şi organizat tot felul de informaţii legate de anumite cazuri reale. La data când Orly îi ia interviu acestui neurolog, el era deja la 71 de ani, dar avea o energie tinerească, entuziasm şi vitalitate, deşi se bătuse deja cu câteva boli serioase la vârsta lui. Purta aparat auditiv şi îşi pierduse vederea de la un ochi, şi avea reumatisme şi alte maladii specifice vârstei, dar îşi păstrase dragostea de viaţă şi făcea planuri să călătorească în alte ţări. În timpul vieţii lui, datorită studiilor pe care le făcea asupra acestui subiect, şi-a făcut un fel de plan cum să îmbătrânească frumos. Iată câteva practice care i-au folosit:

- Însuşeşte-ţi o nouă îndeletnicire sau îmbunătăţeşte una veche. El a cântat la pian până la 14 ani, şi-a amintit că i-a plăcut să cânte la pian şi a preluat practica pianului din nou la 75 de ani. Spune el că având întelectul activ nu este numai distractiv, dar este şi un exerciţiu pentru creier, un exerciţiu care ţine creierul sănătos.
- Mănâncă mai puţină carne, şi mai mult peşte.
- Fii productiv şi activ spiritual.
- Stai activ din punct de vedere fizic (înotul este un sport recomandat pentru cei mai în vârstă).
- Bucură-te de înţelepciunea acumulată, în loc să te plângi după tinereţea pierdută. Şi anii bărâneţii pot fi plini de frumuseţe.

Asta spune unul din lume, şi spune bine. Biblia ne învaţă însă cum să îmbătrânim frumos. Copiii Domnului au activităţi până în ultimele momente din viaţă. Au fost unii credincioşi care şi pe patul de moarte L-au mărturisit pe Domnul Isus, şi prin atitudinea lor i-au întărit pe cei din jur şi au radiat de bucurie în momentele de mare tristeţe. Copiii Domnului întineresc ca vulturii, şi au zborul înalt şi maiestos. Până şi natura ne spune că toamna se culeg roadele... că până când vine acel sezon fructele nu sunt coapte. Care fructe? Galateni 5:22-23 ne spune: „Roada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor!" Acestea ar trebui să fie podoabele bătrâneţii noastre (deci, ne putem alege câteva îndeletniciri din lista aceasta). Femeile în vârstă au sarcina să înveţe pe cele tinere şi să împărtăşească din experienţa şi înţelepciunea acumulată într-o viaţă întreagă, iar cei bătrâni să înveţe pe cei tineri Calea Domnului.

America este însă ţara în care

După iubirea ce-o păstrăm
În inimile noastre,
Suntem de jos, de pe pământ,
Sau din 'nălţimi albastre.

Şi după-al păcii dulce har
Pe buze şi-n trăire,
Se va cunoaşte dacă-n noi
E Duhul de sfinţire.

oamenii bătrâni nu mai au nici o întrebuinţare. În nici o altă societate parcă nu este aşa de evidentă lipsa de respect pentru cei în vârstă şi pentru tot ce reprezintă ei. Culturile asiatice în special, chinezii, japonezii - au o atitudine deosebit de frumoasă, chiar reverenţă pentru părinţii şi strămoşii lor. Asta nu înseamnă că trebuie să ne închinăm strămoşilor cum se întâmplă prin diferite părţi ale lumii; dar este aşa o lipsă de înţelepciune să nu înveţi din greşelile altora - sau din succesele lor. Şi cine ar putea mai sincer şi mai deschis să îţi arate cicatricele experienţelor proaste sau succesele experienţelor bune ca să poti lua învăţătură din ele? — dacă nu cei apropiaţi, părinţii, fraţii în credinţă!

Poate nu m-am gândit suficient la acest subiect în anii când îmi ziceam că sunt tânără. Dar pe ce trece vremea trebuie să accept schimbările pe care le lasă trecerea timpului şi peste mine. şi mă gândesc că trebuie să o fac cu graţie. Am văzut bătrâni nesuferiţi şi nu vreau să fiu o astfel de bătrână. Am avut şi un exemplu deosebit în bunica mea, Boţan Ana. Întotdeauna am vrut să fiu ca ea, până şi atunci când îşi pierduse simţul realităţii şi uitase aproape tot din ultimii ani trăiţi şi creierul ei funcţiona cu informaţia anilor tinereţii ei, până şi în acele momente cosea, ţesea, croşeta şi făcea mâncare. Îmi amintesc că am venit de la servici odată şi m-am apropiat de patul ei. Deja nu-şi mai amintea multe nume, dar am avut plăcerea să văd că mă ştie până în ultimele ei clipe lucide. Şi cum am ajuns lângă pat, a pus mâna pe sfeterul cu care eram îmbrăcată şi a început să numere ochiurile. Nu ştiam ce se întâmplă şi am întrebat-o ce face? Mi-a zis cumva supărată:

— Păi cum să-ţi tricotez sfeter dacă nu ştiu câte ochiuri să pun pe ace?

Am stat cuminte să îmi numere ochiurile la sfeter. Apoi a pus mâna pe cearceaful cu care era acoperită şi m-a întrebat câte cămăşi să-mi facă din el. M-am acomodat situaţiei şi i-am spus să-mi facă atâta câte ies din material. N-a trecut un minut şi m-a trimis să curăţ fasolea şi s-o pun la foc. Am fost foarte ocupate în seara aceea, amândouă... Şi aşa vreau şi eu să mă duc, ocupată! Aşa trebuie sa trăim, ocupaţi cu cele bune, ca să nu ne apucăm să facem lucruri nepotrivite şi rele.

Mai am un gând de încheiere. Am câţiva pomi în grădină, care de atâta roadă au crengile rupte. Mă întreb dacă există credincioşi care suferă din cauza multor poveri de roadă bogată. Mă întreb... Crengile mele nu sunt în pericol de rupere. Tu cum stai cu crengile? Dar cu roadele? Pentru unii din noi e timpul să aducem ceva roadă...

Rodica Boțan, California

Uite-o, nu e... cred, nu cred...

„Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!”
(Marcu 9:23)

Credem noi această afirmaţie? Dacă eu aş spune că nu cred această afirmaţie ar fi foarte revoltător pentru creştinii sinceri fiindcă această afirmaţie a făcut-o Domnul Isus. Dar totuşi adresez această întrebare în modul cel mai serios şi personal pentru cititor. Crezi tu această afirmaţie într-adevăr? Ai încercat să o pui în practică vreodată în viaţa ta? Cât de multe, de dificile şi de imposibile au fost acelea ”toate” pe care le-ai încercat prin credinţă în viaţa ta?

Odată Domnul Isus mergea pe drum de la Betania la Ierusalim cu ucenicii Lui. Pe drum i s-a făcut foame, s-a oprit la un smochin să mănânce smochine dar smochinul nu avea fructe, şi Isus l-a blestemat. Smochinul s-a uscat imediat. La întoarcere pe acelaşi drum ucenicii au văzut smochinul uscat şi au zis lui Isus: „Învăţătorule, uite că smochinul s-a uscat.” Atunci Isus le-a spus: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!” — „De aceea va spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.” (Marcu 11:20-24)

Într-o altă împrejurare, un tată a adus la Isus pe fiul său care din copilărie se chinuia cu epilepsie. După ce i-a prezentat cazul, i-a spus Domnului Isus: „Dacă poţi face ceva, fie-ţi milă de noi şi ajută-ne.” Isus i-a spus: „Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!” Atunci, tatăl copilului a strigat cu lacrimi: ”Cred Doamne! Ajută necredinţei mele!” (Marcu 9:22-24). Sinceritate acestui om zdrobit de durere pentru fiul său, m-a făcut să reflectez mai mult la gândul - Până unde merge credinţa mea? Acest tată a fost nevoit să recunoască faptul că ceea ce el credea că este credinţă la el, seamănă mai mult a necredinţă. A trebuit să recunoască că nu are credinţă deşi credea că are ceva. Acest tată ne reprezintă pe mulţi dintre noi. Care este definiţia credinţei şi ce înseamnă a crede, mulţi dintre creştini nu ştiu. De aceea nu ştiu nici dacă au sau nu credinţă.

Noi zicem că cineva este credincios fiindcă merge la biserică Duminica, sau s-a născut într-o familie cu reputaţie creştină, sau agreează cu crezul creştin aprobat de consiliul părinţilor Bisericii

Creştine la Niceea. Când reflectăm serios la definiţia credinţei ca o „încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1), atunci numele nostru de creştin se confruntă cu o serioasă provocare. Atunci credinţa noastră devine foartea invizibilă sau uneori chiar inexistentă. De aceea Domnul Isus încerca să motiveze pe ucenicii Lui să aibă credinţă în Dumnezeu. Noi ne putem numii ”credincioşi” dar să nu avem credinţă. Eu nu scriu aici ca să mă aflu în treabă ci tocmai pentu faptul că am constatat cu îngrijorare că tocmai când trebuie şi unde trebuie credinţa mea pare mai mult inexistentă. Cred foarte multe lucruri, cred Crezul Creştin, dar sunt foarte multe lucruri practice în viaţa mea unde credinţa mea nu se exprimă. Sunt foarte multe situaţii când trebuie să spun, cu lacrimi, ca acel tată, Doamne eu cred dar ajută necredinţei mele.

Atunci când ucenicii Domnului au ajuns la aceeaşi concluzie despre credinţa lor, şi au cerut Învăţătorului lor să le mărească credinţa (Luca 17:5), Domnul le-a spus: ”Dacă aveţi credinţă cât un grunte de muştar, aţi zice dudului acestuia dezrădăcinează-te şi sădeştete în mare şi v-ar asculta (Luca 17:6), Domnul nu s-a referit atunci atât la dimensiunea credinţei, cît sa referit la existenţa credinţei lor. Credinţa noastră este pusă la examen atunci când este vorba să credem că ”toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede” (Marcu 9:23). Aceasta este afirmaţia Domnului Isus şi noi zicem că o credem, dar dacă ne gândim la acest adevăr nu se vede în practica noastră. Îmi amintesc de o ilustraţie dintr-o predică pe care am auzit-o când eram copil, cum că o femeie avea în grădina ei un pom care nu-i plăcea unde era sădit şi s-a decis să se roage ca pomul să se mute într-un alt loc. După ce s-a rugat insistent o zi, primul lucru care l-a făcut ziua următoare a fost să se uite pe fereastră dacă s-a mutat pomul. Când a văzut că pomul era în acelaş loc femeia s-a exprimat cu dezamăgire: „Am ştiut eu că nu se mută”. Această afirmaţie a exprimat credinţa ei de la bun început. Domnul Isus a spus că toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede dar a spus şi „când vă rugaţi şi cereţi un lucru să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea” (Marcu 11:24). Trebuie să crezi că ai ceva atunci când îl ceri de la Dumnezeu, şi îl vei avea (în viitor). Aceasta implică să aşteptăm în răbdare răspunsul Domnului ca să vedem rezultatul credinţei noastre.

Acest aspect al credinţei găseşte rezonanţă, într-un fel şi în cercetările oamenilor de ştiinţă şi

filisofie. Relaţia dinte ce credem, gândim şi ce ne imaginăm şi realitatea care o trăim. Imaginaţia şi gândirea noastră, care merg mână în mână cu credinţa noastră, afectează viaţa noastră. Este concluzia cercetărilor în domenniul psihologic, fiziologic şi medical. în Proverbe 23:7 găsim idea că omul este aşa cum gândeşte în inima lui. Gândirea, imaginaţia, credinţa noastră afectează trăirea noastră. De aceea, Domnul Isus a spus: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!" în toate aspectele vieţii, şi aceasta va afecta trăirea noastră atât fizic cât şi spiritual. Din dorinţa de a fi înţeles cât mai bine vreau să folosesc aici noţiunea de imaginaţie în contextul credinţei mele. încerc să-mi imaginez viaţa mea în conformitate cu promisiunile lui Dumnezeu. Specialiştii vin şi spun că acea imaginaţie, cum gândesc eu sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, se va transforma în realitatea vieţii mele, pentru că El ne dă şi voinţa şi înfăptuirea. El vrea ca eu să fiu sănătos, eu cred că sunt sănătos, şi El mă face sănătos. Această credinţă, această atitudine, această gândire şi imaginaţia mea se transformă în realitate a vieţii mele, pentru că toate lucrurile sunt posibile celui ce crede chiar dacă aceasta este atât de complicat pentru mine ca să înţeleg dinamica acestui fapt.

Apostolul Pavel era convins că este cel dintâi dintre păcătoşi şi totuşi a spus cu convingere: "Pot totul în Christtos care mă întăreşte" (Filipeni 4:13). Posibilitatea care o avem este numai în Hristos Domnul. Întrebarea care rămâne este: Atunci când va venii Domnul Isus va găsi El oare credinţă pe pământ? Să zicem şi noi din toată inima, „Doamne eu cred, dar Te rog ajută necredinţei mele."

Zach Ploscaru, Fremont, California

Un dublu apel:

Pentru cei care împlinesc cinstea şi îndatorirea de sponsori ai lucrătorilor din câmpul Evangheliei în România, fiţi binecuvântaţi de Domnul. El vă va răsplăti cu măsură de slavă şi aici şi în veşnicie. Staţi tari în Domnul!

Pentru cei care sunt semănători ai Cuvântului în ogorul României, îndemnul din partea Domnului este să rămâneţi tari în credinţă şi statornici în lucrare, căci „oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9:62). Fiţi plini de încredere în făgăduinţele Domnului Isus.

Seamănă ogorul ne-nfricat
Printre lacrime, dureri şi plâns;
Nu uita cuvântul minunat:
„Harul Meu îţi este de ajuns!"

Dincolo de pustie

Exod 3:2

Vreau să mă gândesc cum se gândea Moise când trecea deşertul spre muntele Horeb. Când vrei să gândeşti la fel ca Moise trebuie să ai 80 de ani, sau să te simţi ca la 80 de ani, aşa că vreau cu mult curaj să trecem împreună pustia. Visurile tinereţii s-au îndepărtat atât de mult încât nu-şi mai cer nici unul implinirea. Egiptul poate are un alt faraon. Mama adoptivă poate are 100 de ani, mama naturală probabil nu mai este, fraţii sunt la fel ca mine. Totul are o nouă aliură. Oraşul Ramses probabil e construit de mâna fraţilor mei de sânge. Totul se ascunde ca un vis în mintea unui prinţ, cu şanse duble ajuns păstor la preotul din Madian. Nu mai e pretendent la tronul Egiptului, nici doritor să-şi elibereze naţiunea robită de stăpânitorul popoarelor. Acomadat la viaţa fără noutăţi, considerând ciclul vieţii terminat, vrea să vadă ceva mai mult din locul pe care îl cunoştea de patruzeci de ani, pas cu pas. Poposise de zeci de ori din loc în loc şi cunoştea fiecare pomişor sau tufiş al pustiei. Turma de oi înainta ca de obicei mai încet dar cu sigur înspre Horeb. Dintr-odată, o privelişte nouă, un foc care 400 de ani nu izbucnise, acum arde în deşert. Un nou eveniment de discutat cu Ietro. Prima noutate în 40 de ani. „Mă întorc să vad ce este".

Din foc ieşeau cuvintele vieţii, gloria prinţului îi era redată în întregime, Exod 4:1-17. Însuşi Creatorul regenera un foc aproape stins, Exod 4:12. "Du-te, eşti gura Mea, eşti „Eu cu tine". Te-am aprins cu un foc care nu se mai stinge niciodată" Exod 4:13. Astăzi Moise refuză să meargă dar dupa încă 40 de ani avea să-L roage pe Dumnezeu să-l lase să călătorească împreună cu poporul ales.

Focul aprins în Horeb nu se poate stinge, el desăvârşeşte lucrarea începută în noi. Întrebarea mea este, câţi ani ai sau avem de când paştem oile lui Ietro, ascunşi printre madianiţi. Chemarea Domnului Isus este, „Duceţi-vă!" După 2000 de ani focul sacru văzut de Moise încă aprinde inimi pentru Hristos. Ce ieri era imposibil astăzi e evenimentul zilei. Cu o generaţie în urmă cea mai rapidă metodă de răspândire a Cuvântului Sfânt era tipărirea şi distrubuirea mesajului cu riscul ca mesajerul să fie prins şi maltratat. Totuşi în decursul acestei generaţii tehnologia a făcut un salt spectacular. Parcă s-ar fi aruncat peste secole înainte. Pe calea undelor Cuvantul Evanghelei ocoleşte întreaga planetă cuprinzând ca într-un păienjeniş orice colţ unde se află oameni. Receptorul a devenit atât de „la-îndemâna-fiecărui-om," încât pâână şi un copil poate avea parte de chemarea divină. Dumnezeu care deschide minţile a deschis oamenilor aceste cărări nebătătorite până acum. E minunat să vedem cum o lume ostilă Creatorului lucrează prin tehnica de azi la împlinirea planului măreţ de

mântuire a celor ce cred în El!

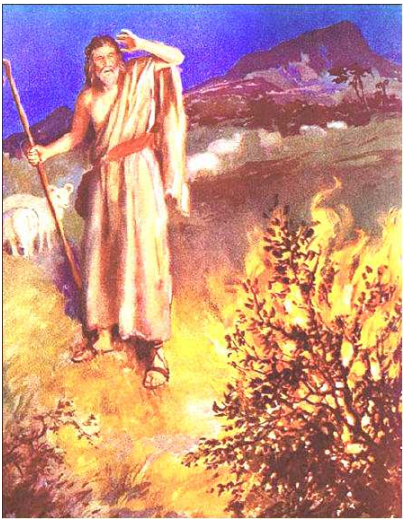

Moise a ezitat un moment. Logica îl descuraja: Eşti bătrân, eşti un fricos, eşti un om urmărit, şi mai rău, eşti un cioban sub ocrotirea lui Ietro. Toate aceste dovezi naturale cad la pământ când Domnul te reabilitează şi te trimite. Dacă ascultarea de faraon i-ar fi adus lui Moise locul de prinţ al Egiptului, ascultarea de Dumnezeu i-a oferit lui Moise locul de a-L reprezenta pe Dumnezeu pe întreg pământul, sau în Imperiul cel mai mare de pe întreg pământul.

Dumnezeu ştie că nu e târziu să intri în focul luptei, El îţi promite, „Eu voi fi cu tine, cu gura ta, Eu te sprijinesc şi tot Eu îţi vin în ajutor, Eu te susţin cu dreapta Mea biruitoare!" Biruinţa Evreilor a început când ei au ieşit din anonimat ca sa aducă o jertfă, probabil prima pe terenul robiilor. Porunca Domnului Isus este ca fiecare dintre noi să ne facem misionari activi, înarmaţi cu ce învăţăm prin Duhul Sfânt în casa Domnului. Să aplicăm Cuvântul în viaţa de toate zilele.

Închei cu o întrebare: Ai o persoană fizică pentru care stai înaintea lui Dumnezeu, pentru care mijloceşti ca să scape din robia diavolui?" Dacă nu ai, alege-ţi una. Nu eu te trimit, ci Domnul Isus. Moise a mijlocit pentru o naţiune întreagă şi în mijlocul acesteia urma să apară Unul care mijloceşte pentru lumea întreagă. Tu şi eu suntem mijlocitori împuterniciţi să lucrăm în Numele Lui.

Maranata! Chiar la 80 de ani nu e prea târziu, mai poţi mijloci !

Elisei Boțan

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

„Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi, deci, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său" (Luca 10:2).

Vă îndemnăm să vă rugaţi pentru noi şi să întindeţi o mână de ajutor. Orice donaţie pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.